

gennem denne Deling afgør Sagen paa en heldig Maade, løser den Opgave, der har været stillet Udvalget, saaledes at vi derigennem snart kan blive diplomatisk repræsenteret indenfor den Række Stater, hvor det er mest paatrængende. Til Ændringen under Nr. 3 slutter sig Ændringsforslaget under Nr. 4, der angaar de konsulære Repræsentationer. Ogsaa der stilles der Ændringsforslag om at dele den hele Række Poster i to Grupper, saaledes at der foruden den Række, der allerede er oprettet og har virket i længere Tid, oprettes to nye Generalkonsulater og to nye Konsulposter paa 4 forskellige Pladser, medens de nye Poster, væsentlig i Rusland og desuden i Lilleasien, Forindien og Sydafrika, vel allerede [nu besluttes oprettet, medens Tidspunktet for deres Besættelse afgøres paa Finansloven. Til de to nævnte Ændringsforslag slutter Ændringsforslaget til § 8 sig, der er en nødvendig Konsekvens af de to andre, og som derfor maa vedtages, saafremt disse finder Tilslutning i Tinget.

Jeg skal derefter gaa over til at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger om det andet af de forelagte Lovforslag, nemlig Forslag til Lov om Tillæg til og Ændringer i Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd, det udenrigsministerielle Afsnit. Indenfor Udvalget har der kun paa to Punkter været Anledning til at overveje Ændringer i Forslaget i den Form, hvori det foreligger oversendt fra det høje Folketing. Forhandlingerne har drejet sig om § 137, 2det Stykke, og § 141. I § 137 er der foreslaaet oprettet et Nævn paa 7 Medlemmer, hvis Opgave det skulde være at afgive Erklæring angaaende Størrelsen af de Opholdstillæg, som de i Udlandet tjenestegørende Tjenestemænd skal have. Et Mindretal indenfor Udvalget har imidlertid ment, at denne Opgave kunde løses uden Oprettelse af et saadant Nævn, nemlig ved at henvise disse Sagers Behandling til Lønningsraadet, idet man vilde øge dette under Raadslagning om saadanne Sager med to af Udenrigsministeriet udpegede sagkyndige, der imidlertid kun skulde tiltræde Lønningsraadet som Raadgivere. Mindretallet har ikke blot peget paa, at man forment, at man ad den Vej kunde faa disse Spørgsmaal behandlet med tilstrækkelig Sagkundskab, men ogsaa paa, at man derigennem vilde opnaa en Besparelse. Det sidste er utvivlsomt rigtigt, selv om Besparelsen vil komme til at veje saare lidt sammenlignet med Udgiften til den hele Reform. Flertallet har dog ikke kun-

net tiltræde Mindretallets Betragtning som Helhed, idet man ikke kan finde, at disse Spørgsmaal: Fastsættelse af Opholdspenge for udenrigsministerielle Tjenestemænd i Udlandet, indenfor Lønningsraadet, der er sammensat med helt andre Hensyn for Øje, kan faa den sagkyndige Behandling, som man maa ønske, at disse Spørgsmaal maa faa, og man har da ment at maatte anbefale det høje Landsting at blive staaende, hvad § 137 angaar, ved den Affattelse, som Folketinget har givet denne Bestemmelse, altsaa stemme mod det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Endelig har man, som jeg nævnte, ogsaa indgaaende overvejet Indholdet af Lovforslagets Ændringer til Tjenestemandens Lovens § 141, som jo angaar de udenrigsministerielle Tjenestemænds Adgang til at deltage i Erhverv udenfor Statstjenesten. Man har fra alle Sider været enig om, at hele dette Spørgsmaal, om hvilket der jo er lovgivet gennem Tjenestemandens Lovens § 44, naturligt maa tages op til ny Overvejelse ud fra den Betragtning, at man maa sikre sig, saa vidt det er muligt, at Tjenestemandene ikke faar Tilladelse til at deltage i privat Erhverv, uden at det i Forvejen nøje er prøvet, om der kan tænkes Tilfælde, i hvilke saadanne Tjenestemænd under deres private Virksomhed vil kunne komme i Konflikt med deres Virksomhed som Arbejdere i Statstjenesten. Med dette Formaal for Øje har man da stillet Forslag om, at der inden 1. December for Rigsdagen bliver fremsat et Forslag til Lov om Revision af Tjenestemandens Lovens § 44. Men da Forholdet jo er det, at man i det høje Folketing under Forhandlingerne om Lovforslaget har taget de udenrigsministerielle Tjenestemænds Stilling op til særlig Overvejelse, og et Flertal der har formet Bestemmelsen i § 141, som den altsaa fandtes i Lovforslaget ved dets Forelæggelse her, har det været naturligt, at man under Forhandlingerne indenfor Udvalget her ogsaa har følt sig opfordret til at tage denne særlige Side af Tjenestemandenes Adgang til Deltagelse i private Erhverv op til Overvejelse. Man har fra et Mindretals Side ment det rettest at blive staaende ved den Affattelse, som § 141 har faaet i det høje Folketing, medens et Flertal har fundet at kunne naa det samme, som Folketinget har tilsigtet, under Former, som syntes mere stemmende med det Formaal, som man har sat sig ved hele denne Sags Behandling. Flertallet foreslaar derfor, at man i Lovforslaget indsætter en Bestemmelse om,